

1916. - Pečuh, Mađarska

Zoltan Ödön Prica rodio se 26. lipnja 1916. godine u Pečuhu (Pecs), gradu koji se nalazi u Baranji, na jugu Mađarske. Otac Deszö Prica bio je trgovac iz vojvođanske obitelji koja vuče korijenje iz okolice Plitvičkih jezera u Lici. Majka Agnesa Klöchler bila je Austrijanka iz Stillfrieda, iz bečke obitelji imućnih vinogradara.

1922. - 1936. Djetinjstvo

U Pečuhu je Zlatko završio prvi razred osnovne škole kada 1922. njegova obitelj mora prisilno odseliti pritisnuta težnjama Miklósa viteza Horthy de Nagybánya, mađarskog admirala, da se država očisti od „slavenskih elemenata“.

Prvo su se na kratko doselili u Osijek, da bi po dolasku u Zagreb Pricini stanovali na trešnjevačkom Pongračevu, u kući iza tramvajske Remize.

Teta Milenka mu je prilikom prijave u Hrvatskoj ime Zöltan prevela u ime Zlatko. Budući da dječak nije znao hrvatski jezik godinu dana je pauzirao sa školovanjem kako bi ga naučio u dječjem vrtiću koje su vodile opatice Sestara sv. Vinka u Samostanskoj ulici (danas Varšavska) u Zagrebu.

Po završetku osnovne škole u početku je krenuo u Drugu realnu gimnaziju, ali nastavlja školovanje u Državnoj II. klasičnoj gimnaziji namjeravajući kasnije studirati teologiju “da bi pomogao popraviti svijet”.

Sredinom tridesetih godina kao srednjoškolac uzdrmana zdravlja od liječnika dobiva preporuku da se bavi sportom te se upisuje u lakoatletsku sekciju Concordije.

Nakon razvoda roditelja 1928. godine, Zlatko ostaje sa majkom dok mlađi brat Desan odlazi sa ocem u Srbiju gdje je krajem 30ih godina u Beogradu umro od tuberkuloze.

Prica u gimnaziji intenzivno crta, te je tijekom završnog razreda srednje škole,

prije mature, zajedno sa Kostom Angeli Radovanijem priredio izložbu, za što ga tadašnje novine bilježe kao “srednjoškolca Zemljaša” , što već i tada mnogo govori o njegovoj umjetničkoj i životnoj orijentaciji.

1936. - 1940. Akademija

Još prije upisa na Akademiju Prica je dobio podršku Krste Hegedušića. O tome priča: *Prije mature, jednog sam dana skupio sve akvarele, crteže i slike te otišao direktno Krsti Hegedušiću. Predstavio sam se - tko sam i što sam - i zamolio ga da mi kaže poneku riječ o onome što sam radio. On je moje radove pomno pogledao i rekao „Čujte mladiću, ako tako nastavite vidjet ćemo . . . Možda će i biti nešto od Vas. Na temelju onoga što vidim pristajem da se s Vama bakćem. “*

Upisuje se na Kraljevsku Akademiju za umjetnost i umjetni obrt u Zagrebu 1936. godine, smjer obrazovanja za struku srednjoškolskog nastavnika crtanja.

Za vrijeme studija stanovao je u Zagrebu na Trešnjevci. Redovito posjećuje majku u Sv. Martinu pod Okićem i putem često navraća kod obitelji dr. Nikole Reiserera u Mirnovcu gdje se druži s njegovim sinom Nikolom, budućim velikim slikarom i kćerkom Zdenkom, svojom budućom suprugom.

Prve likovne simpatije mladoga Price vezane su uz francuske romantičare Delacroixa i Gericaulta, koje je međutim u originalu sreo tek desetljeće kasnije kada posjećuje Pariz, nazvavši taj susret “velikom svečanošću za oko” . Na domaćoj umjetničkoj sceni uzori su mu Josip Račić i Miroslav Kraljević, pri čemu je važnu ulogu odigrala tragična komponenta njihove smrti.

Na Akademiji jedan od istaknutih profesora bio mu je i veliki Ljubo Babić koji nije bio zadovoljan Pricinim radovima kao Krsto Hegedušić, smatrajući da su mu crteži nedisciplinirani i razbarušeni. Babić je često isticao svoj credo „Crtež se

stječe svakodnevnom mukom i marom, a lijepe boje mogu se dobiti ili kupiti u dućanu “.

Drugu veliku podršku mladi Prica dobiva od Omera Mujadžića .

„Mujadžić mi je dao osnove onoga što je Babić tražio kao uvjet. Perfektan crtež. Obrazložen. Ne crtež kao ornament, nego crtež kao podatak. A Mujadžić je bio izvanredan pedagog. On je predavao anatomiju i to na način po kojem se anatomija ne da odvojiti od crteža i crtača. Ne medicinska anatomija, nego slikarska. I to je izvanredno znao objasniti i dati onome tko je imao želje i volje da nešto nauči. Mislim da je Mujadžić dao sve što se imalo naučiti: sve što jedan pedagog može dati ” , kaže Prica.

Mujadžić je ostao za Pricu primjerom učitelja i uzorom kojemu je i nakon završetka akademije najviše zahvaljivao.

O svom odnosu prema studiju Prica kaže: *„Akademske discipline rada i svladavanju osnovnih zanatskih postupaka podredio sam se posve svjesno kako bih saznao sve ono što su me moji profesori mogli uputiti. ”*

Da je riječ o dobrom crtaču, pokazalo se kasnije pri kraju završne godine u klasi Ljube Babića kada je student Prica umjesto profesora vodio korekturu u klasi.

Antun Motika rekao je o Prici: *Prirodno je čovjeku da neke boje voli, tamnije ili svjetlije - ovisi. Ovisi o tome u kakvim sobama čovjek živi, u kakvom ambijentu. Na akademiji smo radili tamno. Prica je prvi razbio tu praksu.*

Na izložbi diplomskih radova Prici je dodijeljena Pariška stipendija koju je određivao Kolegij akademije, a koju zbog nadolazećeg drugog svjetskog rata nije uspio iskoristiti.

Po završetku Akademije 1940. upisuje Pravni fakultet u ožujku 1941. godine da bi se već u svibnju iste godine ispisao.

1941. – 1945. Prva samostalna izložba i ratno doba

Njegova prva samostalna izložba bila je 1941. godine u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu. Prica se prisjeća: *Moja prva samostalna izložba, otvorena ja neposredno pred izbivanja rata, bila je gotovo drama. Pred Umjetnički paviljon na Zrinjevcu jedan seljak iz Velike Rakovice dovezao je preko mosta u Podsusedu i mitnice u Črnomercu moje slike u sijenu, na seljačkim kolima s jednim konjem. Od posljednjih para platio sam „placovinu“ na ulazu u grad, objesio slike pod svodove „milenijskog“ paviljona jednog sivog martovskog jutra i tako započeo „javnom djelatnošću“ u ovome gradu kome pripadam, iako u njemu nisam rođen.*

Na toj je izložbi prvi put u životu prodao tri rada, a kupio ih je profesor povijest umjetnosti Arthur Schneider direktor Sveučilišne biblioteke u Zagrebu.

Likovne kritike sa prve izložbe bile su poticajne „*Ovaj mladi slikar već na prvom svojem koraku u umjetnost i stvaranje, jako je daleko od kiča i dopadljivosti, a tako i od naivne literarne romantičnosti i pozerstva. On je svoju zadaću inteligentno shvatio: dokazuje kako je značajno da slikar ima svoje stajalište u životu, da je sposoban doživjeti da prodorno opaža: da bi doživljaj bio originalan treba da proizlazi iz osobnog stajališta i temperamenta. Prvi pogled na niz slika u paviljonu očituje, da je Prica izrazit slikarski talent i nemiran duh, rijetko sam sobom zadovoljan u grozničavom traženju.*” piše Vjekoslav Kaleb.

Iste godine deportiran je u logor Danica kraj Koprivnice, blizu mađarske granice, gdje je zatočen od srpnja do prosinca 1941. godine. Razlog njegovog zatvaranja u ustaški logor Danica bila je njegova pobuna protiv ustaške naredbe da se u staju doktora Reiseru u Mirnovcu zatvore uhićeni Židovi. U logoru crta likove i logorske prizore te tako nastaje mapa “Ljudi iz logora Danica”. Buduća supruga Zdenka Reiser posjećuje ga i potajno iznosi njegove crteže. Crteži koji nastaju u logoru prikazuju portrete supatnika logoraša koje je izrađivao na papiru

u koji mu je Zdenka umatala hranu. Crtao je stolarskim bajcom jer su bili smješteni u hali nekadašnje kemijske tvornice.

Krajem godine Prica je pušten iz logora uz uvjet ograničenog kretanja.

Sa Zdenkom Reiser vjenčao se 1942., a vjenčani kumovi bili su im profesori sa akademije Krsto Hegedušić i Ljubo Babić.

Kada sam se vratio stalno sam bio pod policijskom paskom sve dok jednog dana sa ženom nisam jednostavno zaključao kuću, bacio ključ u grmlje i otišao u partizane.

Mladi bračni par ponesen idealima odlazi u Žumberak u partizane 1943. gdje su dodijeljeni izdavačkoj skupini lista Radio vijesti, no Zdenka se zbog bolesti pluća ubrzo vraća u Mirnovec.

Prica sa Žumberka odlazi u Pokupsko i Turopolje, zatim dolazi u Topusko.

U to ratno vrijeme događaje i stvari oko njih kao dokumentarni materijal slikari su mogli uhvatiti jedino uz pomoć olovke ili krede. Tako Prica do dolaska u Topusko radi brojne partizanske zabilješke. Kao gotovo svi tadašnji slikari-partizani svoj sistematski slikarski rad započinje tek u Kulturno - umjetničkom odsjeku ZAVNOH-a u Topuskom. Osnovni zadatak tog odsjeka bilo je organiziranje likovne propagande.

O ratnim godinama Prica kaže: *U toku rata skicirao sam na brzinu i slikao sve što je bilo oko mene. Tu je bilo puno na brzinu načinjenih stvari na samom otvorenom polju, od portreta s pokusa kazališnih grupa koje su pripremale predstave, do portreta Nijemca koji je pobjegao k nama.*

O pripremama za tiskanje ratnih grafika Prica svjedoči: *Ja i Murtić najprije smo radili ručno mape u pet primjeraka od klišeja koje smo donijeli sa sobom, ja sa Žumberka, i on iz Slavonije odakle je došao kao delegat na Kongres kulturnih*

radnika u Topusko. Tamo smo poslije napravili nekakvu priručnu malu štampariju sa klišejima od drva, a kasnije linorezima, štampali jednu malu nakladu od pet primjeraka tih grafika, graverskih radova pod nazivom "Grafika". Sve je to prethodilo štampanju "Jame".

Prica zajedno sa slikarom Edom Murtićem izrađuje ilustracije za poemu "Jama" Ivana Gorana Kovačića. Grafičko-literarna mapa tiskana je u 250 primjeraka na običnom papiru i vezana u padobransko platno ruskog bijelog padobrana. Litografska preša je konstruirana u partizanskoj radionici, a tiskanje je završeno u studenom 1944. godine u izdanju Kluba kulturnih radnika Hrvatske.

Poema „Jama“ predstavlja jedno od najpotresnijih djela hrvatske književnosti, a Prica i Murtić potaknuti njenom ekspresivnošću prikazuju ljudsku patnju i ratna stradanja.

Početakom 1944. radi kao scenograf Centralne kazališne družine u Topuskom, a zatim u likovnoj grupi Kulturno - umjetničkog odjela ZAVNOH-a slika fresku za III. zasjedanje ZAVNOHa, a ujedno i I. kongres kulturnih radnika Hrvatske.

U prosincu 1944. kreće na put u Hercegovinu, sudjeluje u borbama za Mostar i Široki brijeg, nakon toga putuje u Dubrovnik i na Vis.

1945. - 1952. Poslijeratno razdoblje

Nakon rata Prica se vratio u Samobor. Dok boravi u kuriji obitelji Reiser u Mirnovcu, nastavio je gradnju obiteljske kuće u Samoboru i započeo niz svojih mnogobrojnih putovanja.

Jedno od prvih bilo je 1946. godine u Makedoniju gdje se upoznaje sa makedonskim freskama i ikonama što će kasnije kritičari prepoznati kao jedan od vidljivih utjecaja na njegovo stvaralaštvo.

Prica svojom slikom “Partizanka Kolja” sudjeluje u velikoj izložbi *Slikarstvo i kiparstvo XIX i XX vijeka naroda Jugoslavije*. To je bila izložba koja je putovala dvije godine 1946. – 48. i obišla velike gradove u tadašnjoj Jugoslaviji, SSSRu, Čehoslovačkoj i Poljskoj (Beogradu, Zagrebu, Ljubljani, Moskvi, Lenjingradu, Bratislavi, Varšavi, Krakovu).

Vesna, Pricina kćer jedinica, rodila se 1947. godine.

U izdanju Nakladnog zavoda Hrvatske iste je godine izdao mapu crteža „Ljudi iz logora Danica“, a za mladog Pricu jedan od značajnih događaja bilo je i portretiranje Tita u Beogradu. Taj portret naslikao je u tada sebi svojstvenom stilu postimpresionističke tradicije.

Često je uključen u društveno umjetnički rad, pa je tako jednom prilikom radio dekoracije na Zagrebačkom velesajmu.

O poslijeratnom vremenu Prica kaže: *“Danas je život jednostavan, ekonomičan i slikarstvo našeg vremena treba da pronađe adekvatan način koji bi odgovarao životu modernog čovjeka”*

Živeći u Samoboru opčinjen je iskonskim životom samoborskog čovjeka: *Nema mjesta na zemlji gdje se osjećam tako apsolutno slobodan i pomiren sam sa sobom kao u Samoboru. To je prirodna pozornica mojeg svakodnevnog postojanja, laboratorij mojih sanjarenja i mojih mora, mojih preobražaja i mojih halucinacija.*

1952. - Put u Indiju

Na poziv arhitekta Đure Kavurića 1952. odlazi službeno u Indiju zbog nadgledanja izgradnje Jugoslavenskog paviljona na Internacionalnom industrijskom sajmu u Delhiju. Tamo je ostao šest mjeseci. Upoznaje tamošnje

stilove i slikare kao Dinkar Kowshika, ekspresivnost Jaimini Roy' sa kao i narodnu umjetnost. Posebno na njega utječu posjeti značajnim indijskim mjestima kao što su freske Ajante, skulpture Alore i minijature u Delhiju.

Pricin boravak u Indiji rezultirao je prvom izložbom jednog jugoslavenskog umjetnika u Indiji. Izložba je otvorena u New Delhi-u pod nazivom "Indijski motivi", a organizirana je od strane delhijskog društva umjetnika "Delhi Silpi Chakra". Iste godine ta je izložba postavljena u Zagrebu i Beogradu.

Indijska likovna kritika složila se u najvažnijem: *Impresionistički stil Price otkrio je mladim indijskim umjetnicima niz novih mogućnosti, pogotovo u nalaženju novih formi komponiranja boja uz istovremeno oslanjanje na bogate indijske umjetničke tradicije.*

1953. - 1957. Samoborski ciklus

Nakon povratka iz Indije 1953. godine Prica započinje svoj "Samoborski ciklus". Događa se veliki obrat u Pricinom stvaralaštvu - početak plošne faze.

Prica govori kako je došlo do preokreta u njegovom slikarskom izražavanju: *Nakon što sam se vratio kući počeo sam ab ovo - što bi se reklo od početka. Spustio sam se na razinu potpuno jednostavnih sklopova boja tada još živuće samoborske nošnje, dakle folkloru koji svjesno nikada nisam izravno citirao nego sam samo koristio ritmove ženske narodne nošnje koja je bila fenomenalna.*

Upoznavanje Indije bilo je za njega od velike koristi, naročito u pogledu obračunavanja s akademskom sivošću. Glavne karakteristike koje Prica uvodi su pojednostavljenje upotrebe boja koja ima svoju samostalnu vrijednost i veže ju uz apstrahirani slikarski prostor kojeg počinje promatrati dvodimenzionalno, dok ljudsku figuru svodi na jednostavne geometrijske konstruktivne elemente. Čist i u plohama nabačen kolorit često je podržan linijama, tako da njegove slike zadobivaju grafička obilježja.

O Samoborskom ciklusu Prica kaže:

“Uronio sam čitav emocijom i razumom u otkrivanje likovnog valleura jedne kalote, korespondencije između konvekta i konkava, polazeći od oblina koje stvara priroda u svom čudesnom i kontinuiranom procesu rasta, bujanja i nestajanja. Sve se to dovija u ritmovima: udisaj - izdisaj, ljeto - jesen, sunce - tama, dan - noć. Sve pa i mi sami postojimo u uvjetima ritmičkih mijena podložnih općoj gravitaciji i zakonima galaksije. To su prostori u kojima se kreće moja znatiželja i sve mi se čini da je vrlo stvarna, nimalo apstraktna.”

Pricin daljnji umjetnički proboj u svijet omogućava mu jugoslavenski ambasador ujedno i dugogodišnji prijatelj još od ratnih dana Ivo Vejvoda, koji ga 1954. godine uvodi u krugove brazilskih umjetnika. Prilikom posjeta Brazilu otvorio je dvije samostalne izložbe, jednu u Rio de Janeiru, a drugu u Sao Paulu.

Povodom Pricine samostalne izložbe crteža i grafika 1956. u Kabinetu grafike u Zagrebu, Josip Depolo piše u Vjesniku: „Prica je pokazao, kako jedno platno može biti organski vezano uz grafiku, kako grafika može biti garantni list za to slikarstvo. I u tome je Pricina prednost, njegova slika. “

Tada već priznati slikar Zlatko Prica prilikom svog boravka u Rimu 1956. upoznaje jednog od najvećih talijanskih trgovaca umjetninama Carla Cardazza, koji mu je priredio samostalnu izložbu u svojoj galeriji “Cavallino” u Veneciji.

U to vrijeme Zlatko Prica snažno prodire na europsko tržište slika i ideja. 1957. godine ostvario je svoje prve izložbe u Londonu, u Gallery “One i u Galeriji “Obelisk”.

1957. – 1969. Plodovi zemlje

Pricin likovni govor razvija se prema slijedećem značajnom ciklusu “Plodovi zemlje” koji započinje 1957. godine. *Logično je da je moj razvoj išao dalje. Iz*

jednog problema na koji sam nailazio i koji sam rješavao rađao se drugi, tako da sam iz te rane, samoborske faze, ušao u nešto u čemu sam htio istraživati prirodu kontakata dvaju različitih predmeta - dakle prirodnih okruglih formi plodova i artificijelnih ravnih horizontalnih i vertikalnih linija. To su bile rudimentarno mrtve prirode s asistencijom nekih ženskih figura - kaže Prica

O slikarskom jeziku: *Za mene priroda prestaje čim sam je potpuno akceptirao, onda počinje moj unutrašnji doživljaj, koji tada pokušavam prenijeti na platno.*

Sudjelujući u kulturnom i intelektualnom životu Hrvatske i Zagreba, 1957. godine Prica je, sa 17-toricom umjetnika, suosnivač grupe "Mart", a iduće godine "Grupe 58 Zagreb".

U izdavačkoj kući "Naprijed" 1958. Prica izdaje mapu litografija za koju kaže: *U vezi s tom mapom napomenuo bih, da su u osam listova u boji koncentrirana moja dosadašnja iskustva, pročišćeni problemi, pa je to u neku ruku program mog rada u budućnosti.*

Izložba u Asconi 1960. godine u Galeriji Castelnuovo, koja je predstavljala velike svjetske slikare, znači za Pricu značajno priznanje, a njegova izložba bila je prvo predstavljanje nekog jugoslavenskog autora u ovom Švicarskom gradu. Iste godine izlagao je u Parizu u Galeriji "R. Creuze".

1969. - 1971. Anatomija prirode

Na svom slikarskom putu Prica se razvija prema novom ciklusu „Anatomija prirode“ u kojem će mu glavna preokupacija postati konstrukcija. Okreće se simboličnom promatranju u kojem vertikala predstavlja ljude, a horizontala prirodu i njezine plodove.

Grupa umjetnika zajedno sa Zlatkom Pricom 1969. godine osniva Galeriju „Forum“ što za zagrebačku likovnu scenu znači značajno pokretanje izložbene

djelatnost sa visokim profesionalnim kriterijima, te ujedno i znatno obogaćenje likovne produkcije.

U zagrebačkoj Modernoj galeriji otvorena je 1970. godine Pricina velika retrospektivna izložba slika i crteža, a iste godine prvi put se predstavlja i u rodnom Pečuhu.

U Italiji u Milanu u ediciji “Suvremeni strani grafičari” 1970. godine izlazi grafička mapa Pricinih bakroreza „Opera grafica “ nastala između 1952. i 1969. godine, a predstavlja prizore od samoborske pastorale pa do “Plodova zemlje” . Izdavač je Luigi de Tullio, a tekst je napisao Mario de Michieli, talijanski pisac i likovni kritičar.

1971. – 1993. Tarski ciklus

Tar je malo mjesto, naselje ribara, školjkaša i berača maslina, gdje Prica ljetuje i mjesto gdje stvara svoj najplodniji i najdugotrajniji „Tarski ciklus “.

Prica o mjestu početka svog novog ciklusa: *Samobor je za mene središte svijeta. Rado boravim i u svojoj kamenoj kući u malom ribarskom naselju Tar, na utoku rijeke Mirne između Poreča i Novigrada. Tar je u meni probudio trajni vrutak nadahnuća.*

U svom radu dalje ostaje vezan za prirodu kao podlogu likovne vizije i svaka njegova ploha i crta predstavlja transformaciju prirode u sliku. U tim slikama Prica se ponovo vraća svojim uvijek prisutnim motivima - čovjeku i njegovom pejzažu, unoseći posebnu svježinu kao i naglašenu radost boja.

Slike i crteže novog „Tarskog ciklusa “ prvi put je izložio 1974. godine u Domu JNA u Zagrebu.

Veliko priznanje dosadašnjem radu dolazi iz Italije gdje mu 1975. godine u izdanju Luigi de Tullia izlazi monografiju pod nazivom „Zlatko Prica – Trentacinque anni di pittura “, autora Marca Valsecchija i Corrada Marsana koji

je napisao: *To je, dakle, veliki theatrum mundi jednog od najautoritativnijih i najnepomirljivijih protagonista ovoga dijela suvremene jugoslavenske umjetnosti, koji je prošao svoju avanturu crvenom linijom bola, indignacije i totalne angažiranosti, odatle to ozbiljno Pricino J' accuse i njegova neodgodiva i protestna potraga za istinom.*

Povodom izdanja Pricine monografije „Trentacinque anni di pittura“, iduće 1976. godine priređena mu je velika izložba u Milanu u Palazzo della Permanente. Iste godine usred nizanja značajnih priznanja zadesila ga je i velika obiteljska tragedija, umire mu supruga Zdenka Prica rođena Reiser.

Manje je poznato da je Prica 1979. dobio poziv da sa svojim grafičkim listom sudjeluje u stvaranju grafičke mape za XI olimpijski kongres u Baden - Badenu. Uz Pricu se na popisu nalazilo još dvanaestoro svjetskih umjetnika kao što su Bacon, Miró, Lichtenstein, Rauschenberg i Warhol. Izbor pozvanih grafičara izvršili su vrhunski poznavatelji svjetske grafike iz cijeloga svijeta. Predložak za svoj grafički list Prica je izradio prema crtežima “Tarskog ciklusa” .

Zlatko Prica 1981. izabran je za člana JAZU-a - razreda za likovne djelatnosti. Nastavlja istraživanje Tarskog ciklusa u kojem se bavi analizom odnosa između živih bića i predmeta, točnije varira jedan cijeli niz situacija u kombinaciji motiva žena, ribara, mornara i olupina - brodova koji zapravo nikamo ne plove, ali koji imaju svoju priču i simboliku. U nazivima slika likovima dodjeljuje mitološke uloge čime prirodno priziva određene asocijacije.

I dalje stvara prepoznatljivim rukopisom koristeći snažnu, gotovo crtačku i odlučnu liniju u simbiozi sa široko prevučanim bojanim površinama. Sve su to elementi izražajnosti prema kojima prepoznajemo stvaralaštvo Zlatka Price, slikara i majstora grafičara.

S vremenom u slikarstvo unosi promjene u tretiranju boje. Izgrađuje prostore po dubini dok figure dobivaju plastičnost čime se javlja treća dimenzija slike.

Ritam je među važnijim slikarskim postulatima. Red je ritam koji stvara sklad. Slika mora postići sklad da bi bila svečanost za oko, kako bi rekao Delacroix. Moja slika ne odašilje zvuk, iako se dok radim, koristim zvučnim paravanom. Muzika je u procesu slikanja za mene važan element koji stvara atmosferu. Možda zato moje slike prenose osjećaj unutarnjeg sklada.

U Beogradu, u Palači federacije, 1987. godine Zlatko Prica dobio je najvišu državnu nagradu u Republici Jugoslaviji, a to je nagrade AVNOJ-a za slikarstvo. Prica nastavlja s nizom značajnih izložbi tako da se u pečuškom Vasarely muzeju 1988. godine otvara velika Pricina retrospektivna izložba, a iduće 1989. u Zagrebačkom Muzejsko galerijskom centru Gradec predstavljena je antologijska izložba povodom njegovih 50 godina slikarstva.

Iste godine postao je redovni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (tada JAZU),

1993. – 2003. Opatijski kišobrani – ciklus Žena

Novi ciklus „Opatijski kišobrani“ idejom je nastao za Pricina boravka u Hotelu Adriatic u Opatiji kada se održavalo prednatjecanje za Euroviziju: *Nisam ni slutio da će te curice, što su se vrzmale uokolo i uvježbavale program, unijeti nevjerojatnu živost u sivilo pokisle Opatije.*

1993. godine objavio je svoj najnoviji ciklus “Opatijski kišobrani”. To su jedinstvene slike opustjelih ljetovališta, plaža, žena koje trče ili šetaju sa ili bez kišobrana, a predstavljaju slikarev povratak, potkraj života, prisnome lirskom klasičnom slikarstvu.

U srpnju 1996. godine slijedi još jedan veliki obiteljski gubitak. Umire mu kćer Vesna Prica. Iste godine ženi se Jasminom Jugo s kojom ostaje sve do svoje smrti.

Zlatko Prica bio je počašćen mnogim nagradama. Tako je, uz ostalo, 1997. dobitnik nagrade za životno djelo grada Pečuha, a 1998. grada Samobora.

U Samoboru 2002. godine ostvaruje se velika Pricina želja, otvorena je umjetnikova donacija slika i kćerinih fotografija pod nazivom „Galerija Zlatko i Vesna Prica“.

Zlatko Prica umro je 7. 3. 2003. godine u Rijeci, a pokopan je u obiteljskom grobu u Samoboru.

Svoj umjetnički i životni credo Prica je sažeto izrazio: *Za mene slikarstvo nije usuglašavanje s dopuštenim ili pomodnim stanjem jednog razdoblja, nego moja unutrašnja potreba da radim ono što radim. I da to što radim, ludo volim.*